

NICOLAE N. TOMONIU

**NEAMUL ÎNTEMEIETOR
AL LUI BĂSĂRABĂ
DE LA BOIERUL NEGRU VODĂ PÂNĂ
LA BASARAB ÎNTEMEIETORUL**

**Un prim volum dintr-un serial cu comentarii
critice la cartea „Thocomerius — Negru Vodă“
de Neagu Djuvara și la adresa susținătorilor
noii teorii djuvariste**

CARPATHIA PRESS, 2008

str. Școala Herăstrău nr. 62, sector 1
București, România, cod 014146
E-mail: carpathia.press@gmail.com
Tel/fax: 004-021-317.01.14
ISBN: 978-973-7609-32-8

Colecția „Primul cuvânt” apare în cadrul unui program „ARP – Asociația Română pentru Patrimoniu” și conține exclusiv volume de debut ale scriitorilor români, indiferent de genul în care aceștia se exprimă; ea a fost inițiată în august 2007 de Artur Silvestri și va continua să apară sub îngrijirea acestuia, completându-se cu titluri noi publicate în urma unei selecții atente întreprinse în mod constant. Colecția publică anual cinci volume de debut alese dintre cele prezentate de autori sau alcătuite la cererea coordonatorului colecției.

Coperta și tehnoredactare: **Gabriela CHIRCEA**
Tipar: **S.C. EURO PRINT COMPANY S.R.L.**, Buzău, România

NEAMUL LUI BĂȘARABĂ ȘI „LUPTA DE CLASĂ”! – ASPECTE PSIHOLOGICE ȘI ASPECTE LOGICE –

1.1. INTRODUCERE

Cea mai mare nenorocire care s-a abătut asupra popoarelor estului Europei, pe timpul comunismului, a fost însămânțarea „în rândul maselor” a „luptei de clasă”. Aceasta, a dus la o simplificare a dialogului sau chiar lipsa lui totală în multe din sectoarele vieții noastre sociale. Dacă aveai o idee nouă, ea era raportată imediat la baricada pe care te afli, ești de partea „poporului” sau a „exploatatorilor”? De aceea, lozinca zilei când se dezbătea ceva, era: „cine nu-i cu noi, e împotriva noastră!” iar judecățile oricărei idei se reduceau, ca în logica bivalentă, la două valori: „adevărat” sau „fals”.

O asemenea simplificare a tuturor concepțiilor lumii acesteia atât de diversificate, s-a extins tacit și în afara comunismului devenind astăzi metodă globală, tocmai prin simplitatea ei. Ea a intrat în spon-tan, în uzanță de masă, fiind la îndemâna fiecăruia de a-și ajunge scopul dacă stăpânește puțin logica dusă mai departe: a treia posibilitate nu există (legea terțiului exclus) iar orice obiect al gândirii, orice noemă, nu poate fi simultan și adevărată și falsă (legea contradicției).

Pe această logică infailibilă s-a bazat Iliescu ca să pună mâna pe putere, împărțind capitala în „revoluționari” și „teroriști” iar partidele în două tabere, unele „salvatoare ale națiunii” precum FSN iar altele, partidele istorice, în partide „demolatoare”, care-i băgau lui „sula-n coaste”, ca să fie acceptate în viața politică.

Pe aceeași logică a divizării electoratului se bazează acum și „popularul” Băsescu în luptă cu „balaurul” numit parlament, pentru a-și „trage un partid de mase” mai abitir ca pe timpul lui Carol al doilea.

În asemenea condiții, întreaga mass-media s-a divizat și ea în două tabere.

Mai mult, comentatorii articolelor ziarelor on-line, sunt divizați și ei în două tabere iar ca ultim fenomen observat, este cucerirea acestui spațiu destinat publicului de către o singură tabără! Acolo, deja orice dialog a încetat, comentariile devenind o adulare conti-

nuă a unor „eroi“ ai zilelor noastre, mai abitur ca pe vremea „aceea“ plină de ode. Astăzi „modă“ zilei iar cine nu-i la modă, să tragă ponoasele!

Un asemenea fenomen s-a petrecut și cu ideea djuvaristă a creării voievodatelor valahe de către... nomazi! De a pune în capul listei neamului lui Băsarabă un cuman, inclusiv pe site-uri până mai ieri serioase! Fără nici o probă științifică, singura probă (și aceea construită pe diversiuni) fiind doar ultima carte a d-lui Djuvara!¹

Ca la fiecare apariție a unei idei trăsnite, după moda zilei, Internetul s-a împărțit și el imediat, în două. N-ar fi ceva neobișnuit! Dar când e vorba de lucruri grave, așa cum se întâmplă cu site-ul wikipedia, unde un grup de adepți djuvariști cuplați cu susținători voluntari ai diversiunilor istoricilor maghiari, au pus și mai pun încă stăpânire deplină pe principalele teme legate de întemeierea „Țării Românești!“, atunci semnalul de alarmă trebuie tras!

Să judecăm: prin ea însăși, tema întemeierii „Țării Românești!“, trebuie „obligatoriu“ să preocupe și pe contestatarii integrității noastre naționale. Națiunea noastră este bazată pe o istorie multimilenară și recunoscută prin tratate internaționale semnate de toate marile puteri ale lumii dar voci contra s-au tot ridicat mereu. Cu asemenea voci contestatoarele suntem obișnuiți!

Drama istoriografilor maghiari și române este împărțirea spațiului Transilvan, pe care fiecare îl consideră original, amândouă fiind angajate în căutarea „drepturilor istorice“ asupra lui². În spațiul Transalpinei³, istoriografia maghiară n-a avut ce revendica, recunoscând până la urmă că spațiul era deja ocupat de către neamul Basarabilor. Iar cum încercările de a justifica prin documente, că acest neam așezat de păstori fusese organizat de maghiari eșuaseră, istoricilor maghiari nu le mai rămânea decât două variante:

– fie să susțină teoria migrației populației la sud de Dunăre bazată pe teoria diversionistă că „absența surselor scrise privind românii înseamnă absența românilor din acest spațiu“;

– fie să susțină existența unei populații neorganizate, fără conducători, care a fost grupată în urma creării statului maghiar, într-un stat nou cu ajutorul unor prinți ai popoarelor nomade ce s-au perindat mereu prin spațiul transalpin.

Ori, teoria că românii s-ar fi născut ca popor la sud de Dunăre⁵, sau au migrat acolo, apoi s-au întors în secolul 13, a căzut destul de ușor testelor.

Spațiul acela de emigrare n-a fost niciodată precizat și nici documente în privința lui n-au existat! Mai mult, s-a observat că teoriile imigraționiste apar exact când românii din Transilvania, care

formau majoritatea populației, pornesc lupta pentru drepturi politice. Românii în schimb au venit cu puternice argumente istorice, lingvistice, demografice, arheologice sau de altă natură, nu-i rostul acum pentru a le înșira aici.

Varianta doua, a organizării Transalpinei de către un prinț al hoardelor mongole sau de către un prinț al cumanilor, este de dată mai recentă și este cuplată la „arsenalul maghiar“ care mereu fabrică fabulații împotriva Tratatului de la Trianon⁶ din 1920. Acest arsenal, alimentat de tot felul de diversiuni, printre care și aceea dacă tratatul mai este valabil, reînvie pe Internet! Iredentiștii, răsar acum în preajma împlinirii a 80 de ani de la Trianon, parcă anume pentru a dovedi că Ungaria rămâne la gânduri expansioniste la fel cum era și pe vremea basarabilor, și în primul război mondial (când ajunsese într-un conflict declarat oficial cu peste 20 de state din Europa și din restul lumii!) și în al doilea război mondial (cu Dictatul de la Viena) și, în fine, iată că și acum într-o Europa Unită!

Dar deși iredentismul de pe Internet înflorește, conducătorii unguri intrați de-acum în elita europeană, sunt conștienți că Tratatul de la Trianon n-a fost „opera diabolică“⁷ a României împotriva vecinei sale. Iar contestarea Tratatului de la Trianon, în substanța sa, ar implica și contestarea celui de la Paris din 1947 și, prin aceasta, a ordinii politice și de drept instaurate după al doilea război mondial. Ceea ce înseamnă introducerea unui principiu de instabilitate în ordinea mondială.

Dar dacă conducătorii unguri sunt cu picioarele pe pământ, ce te faci cu fanaticii epocii Internet, care toarnă în neștiri gigabiți de „lucrări științifice“ maghiare pe forumuri? Pentru că aici e pericolul: de a crea emoții și conflicte inutile între împătimiții de spațiu virtual! Uitând că realitatea politică precum și realitatea istorică sau geografică de azi e cu totul alta, împărțind toți un spațiu european comun!

Ca o bomboană spirtoasă însă, ambiția d-lui Djuvara de a câștiga disputa pierdută acum câțiva ani cu mediile academice în privința aberației că „neamul Basarabilor provine dintr-un prinț cuman“ a picat plească nu în coliva diversionistă a istoricilor maghiari, aceștia își dau seama bine că n-are susținere și s-ar face de răs, ci în coliva numeroșilor iredentiști maghiari care, cum am spus, ocupă spațiul virtual al site-urilor Internet pe această temă!

De aici vine pericolul mare, din această modă nouă de divizare simplistă a opiniilor, aidoma luptei de clasă de pe timpurile staliniste. Numai de dragul de a se fi situat, de la început, pe o poziție îndelung mediatizată (oare de ce?) face pe mulți să cadă în capcana

contestatarilor maghiari și să le dea inconștient apă la moară! Comentariile din ziarele on-line la articolele legate de apariția cărții d-lui Djuvara au atins cifra miilor iar pe site-ul wikipedia⁸, temele viu disputate legate de Basarabi și întemeierea Țării Românești par deja cucerite pe vecie, ca într-o joacă care-i mai tare, de anonimi cu nume maghiare, pentru „derutarea adversarului”. Deși wikipedia este un spațiu deschis, oricine mai poate adăuga și alte informații la temă, unele teme sunt bătute în cuie iar autorii nu se dau în lături de la orice metodă a luptei de clasă pentru a-și păstra intacte textele bazate exclusiv pe cartea d-lui Djuvara⁹ și diversiuni provenite din partea maghiară. Printre metodele folosite, prioritar apar amenințări cu expulzarea din spațiul deschis al wikipediei, mesaje private de intimidare sau de recoltare a intențiilor „adversarului”, telefoane nocturne și multe alte „metode”. Pe wikipedia¹⁰, chiar și la discuții „libere” postarea mea prin care făceam trimitere la cărți de referință ale poporului român a fost cenzurată¹¹. Intenționat am dat această postare unui „cumanist mai ponderat”, pentru a-i vedea reacția! Apreciez faptul că tipi cu nume de nomazi își sacrifică timpul cercetând o grămadă de documente Internet dar pe wikipedia liberă nu se face cercetare și discriminare. Cu idei preconcepute se face istorie? Acolo, teoria luptei de clasă staliniste este mai înfloritoare ca oricând și nu degeaba unii wikipediști sunt plini de medalii pe pagina proprie mai abitur ca generalii lui Stalin! Pe wikipedia, sunt mulți voluntari cu capul pe umeri, modești, respectuoși, tineri citiți dar și luptători pentru niște himere maghiare lansate inconștient, din snobism sau prostie, de presa nenorocită de astăzi!

De aceea îmi propun să încerc a aduce „luptătorii” la realitate, prin niște aspecte noi ale „cazului Djuvara”.

1.2. ASPECTUL PSIHOLAGIC

Iată ce scriam despre Internet, în capitolul „Boala secolului”, a articolului „Ciberferma animalelor¹²”:

„Ciberdependența a ajuns la proporții înspăimântătoare, mai ales în rândul tineretului! E înspăimântătoare pentru că cei mai afectați de acest fenomen sunt mai ales tinerii mai puțin instruiți, mai puțin educați! Sau mai bine zis, autoeducați de niște site-uri și jocuri deșuchiate pe Internet cu consecința faptului că frustrările din timpul școlii, pot răbufni pe virtual. Pe fondul unei neputințe câștigată în timpul școlarizării, tânărul se redescoperă pe el însuși pe Internet! Acolo unde nu-l cunoaște nimeni, descoperă subit că

sunt mulți alții care-i seamănă, că s-ar putea grupa cu ei și chiar ar putea să conducă, să le fie un fel de „șef”. Pentru el, atâta timp cât limbajul ordinar, chiar obscen se observă la „colegii” de pe un forum, totul este în regulă.

Are loc chiar o apropiere, a asocierii în obscenitate, imperinentă și tupeu¹³ și curând forumurile și comentariile de pe ziarele on-line sunt cucerite pas cu pas de acești ciberdependenți care devin foarte frecvent niște isterici, niște paranoici considerând forumul ca pe un bun propriu. Tema inițială pentru care a fost înființat forumul va fi repede deturnată, pentru a fi convenabil condusă înspre derizoriul cultural în care trăiește acest grup de conjunctură.

Orice părere mai avizată venită din afara grupului, ei o consideră ofensă! Orice om cultivat care intră pe forum și le face o cât de mică observație, devine un intrus! Numai să le dai un indiciu, cât de cât cine ești, că încă se vor mai informa despre tine, despre activitatea ta, pentru a găsi ceva prin care să te distrugă!

Dacă nu găsesc, două mijloace le stau la dispoziție: atacul în haită și faptul că nu ești tânăr! Adică ai trăit pe „vremea aia”... vremea aia a lui ceașcă, dacă mă-nțelegi, formată numai din comuniști. Toate erau atunci comuniste, până și vacile și ursul din pădure!”

O paranoie ieșită din comun s-a instalat pe Internet după apariția cărții d-lui Djuvara¹⁴, carte intens mediatizată de grupul de interese antiromânești de la Realitatea TV. Ea a fost însoțită de zgomotul absolut obligatoriu al jurnalelor întregului grup de presă Ringier. Bănuim că ceva stă ascuns în spatele acestei lovituri de presă, unde aspectul psihologic ar fi fost cel mai important.

De ce ar fi acest aspect psihologic atât de important?

Pentru că e cert că el se bazează pe psihologia „luptei de clasă” și ar putea fi doar un simplu exercițiu de manipulare care pregătește o nouă lovitură uluitoare poporului român. N-ar fi prima! Vedem bine cum deja am început să devenim datori vânduți marilor grupuri de interese din Europa. România va urma la scară națională, scenariul micilor funcționari care și-au cumpărat în București un apartament sau o garsonieră cu împrumut de la bancă și vor trebui să returneze banii înzecit, ca niște sclavi, 25 de ani de acum încolo. Aceștia vor fi liberi, când viața lor cea mai plină, li se va fi scurs deja! Neosclavia mileniului trei ia startul în România!

Hai totuși, să nu ne hazardăm în scenariile de felul acesta și nici să taxăm zgomotul din jurul cărții d-lui Djuvara ca o diversiune!

Cu toate acestea aspectul psihologic rămâne. În sensul că acum, orice temă din România se tranșează ca în vremuri staliniste

sub semnul luptei de clasă, al psihologiei galeriilor de pe stadioane, care cred că victoria echipei le aparține prin gălăgie, numai lor (principiul terțiului exclus!) nu și jucătorilor înșiși!

Iar „Lupta de clasă” după modelul galeriei de la stadioane este o luptă continuă și durează cât ai trăi! Musai, trebuie să-ți ții neconținut „partea” și... doamne ferește să recunoști că ai greșit!

Ca produse secundare ale acestei psihologii ținând de logica bivalentă, apar: conservarea ideilor, a conceptelor și a primelor judecăți de valoare. Ori, schimbarea ideilor preconceptuate în această psihologie, nu mai e posibilă. Indiferent de adevărurile care vor mai fi spuse.

Se va merge sinucigaș până la capăt, orice dușman trebuind a fi doborât! Prin orice mijloace!

1.3. „LUPTA DE CLASĂ” DJUVARISTĂ

Consider că de la această psihologie a plecat d-l Djuvara, scriind acel articol din anul în 2000¹⁵.

Revenit în țară după „rivoluție”, d-l Djuvara a vrut probabil să-și tranșeze socotelile cu „istoricii din vremea comunistă”. Doar erau la modă „înfierările” celor care rămăseseră în țară, pe când cei reveniți de prin lumea largă rămăseseră „imaculați”. O chestiune de orgoliu din vremea tinereții!

Dar să fim drepti! Nu numai snobismul de astăzi l-a avansat pe d-l Djuvara, ci prostia unora în căutare de subiecte „tari”, pentru că trebuie să recunoaștem cu ce mîgală a adunat autorul niște date istorice care pot avea, voit sau nu, dublă interpretare! Un adevărat cercetător dar cu precizarea că și-a pus știiința în slujba răului așa cum Einstein pusese umărul la fabricarea primei bombe atomice, regretând pe urmă degeaba, fiind prea târziu!

Pe lângă ideile greșite găsite prin rafturile istoriei, pe care d-l Djuvara le șterge de praf și le îmbracă în haină nouă, dânsul mai adaugă și propriile perle de tot hazul. Cum ar fi aceea că Țara Românească s-a întemeiat târziu pentru că, citez, „n-am avut noroc de barbarul cel bun¹⁶”! Sintagmă care se bazează în carte pe o înșiruire de cazuri din istorie, când grupurile de barbari nomazi au dus la întemeierea de state pe locul unor mari împărății care s-au prăbușit! Asta după ce, fără nici o dovadă concretă, afirmă că „nicăieri, *chiar nicăieri* nu găsim ca noile unități politice să se fi ridicat din vechea populație băștinașă¹⁷”!

Oare, așa să fie? Uită d-l Djuvara de acele state care s-au creat prin mișcări de eliberare? Păi chiar Țara Românească s-a creat printr-o astfel de mișcare de eliberare a lui Basarab Intemeietorul! Ca punct final al unui șir întreg de mișcări de răzvrătire! Cum poate d-l Djuvara să nu ia în seamă răzvrătirea lui Litovoi, răzvrătire în care voievodul și-a pierdut viața?

Spune clar documentul¹⁸: „iar voievodul Litovoi, împreună cu frații săi, în infidelitatea sa, ocupase pentru sine o parte din regatul nostru existentă dincolo de munți și cu toate avertismentele noastre nu s-a îngrijit să plătească veniturile ce ni se cuveneau din aceea parte”. Să nu-l fi citit d-l Djuvara?

Cum poate să nu i-a în considerare nici actul care arată răzvrătirea lui Ioan din cetatea Mehadia, unde se spune: „...am supus stăpânirii noastre cetatea pe care o ținea Ioan, fiul banului Teodor, răzvrătit împotriva maiestății noastre¹⁹”!

Dar citatele de mai jos? Nu oferă oare ele suficiente dovezi că mișcarea de eliberare a voievodatelor românești ajunsese la un punct critic care nu mai putea fi stopat? Iată relatările vremii²⁰ privitor la schimburile de replici înainte de eliberarea valahilor de sub tutela maghiară:

„...regele ungar, s-a dus în persoană, în luna lui septembrie, prin Severin în țara voievodului românilor, Basarab, țară care nu poate fi locuită de un popor neobișnuit cu ea...”

„După ce regele a cuprins Severinul și fortăreața lui... Basarab a trimis o solie vrednică de toată cinstea ... vă voi lăsa în pace Severinul ... numai să vă întoarceți îndărăt cu pace ... pentru că dacă veniți și mai mult înlăuntrul țării, nu veți putea nicidecum să înconjuțați primejdia”

„Să-i spuneți așa lui Basarab că el e păstorul oilor mele și eu din ascunzișurile sale de barbă îl voi scoate”

„...mulțimea nenumărată a românilor sus pe râpe a alergat din toate părțile și a aruncat săgeți asupra oastei regelui care se găsea pe fundul unei văi adânci, ce nici nu se poate numi cale, ci mai curând un fel de corabie strâmtă ... cai și ostași cădeau din toate părțile în luptă.”

Dintre părerile care combat crearea din exterior a unei „unități politice”, cum zice d-l Djuvara, și acceptă „ridicarea” țării din vechea populație băștinașă, am ales un citat recent aparținând d-lui Ionuț Țene²¹:

„Din păcate teoria „cumană” susținută de Neagu Djuvara suferă de lipsă de logică istorică. În anii 1241 – 1242 are loc marea invazie tătară care sfârșeamă „Țara Cumanilor” din Muntenia, recunoscută

de documentele vremii. Deci Basarab, numai ca vlah putea avea relatii bune cu tatarii. Cumanii erau deja zdrobiti și implicați în frontul regal maghiar împotriva tatarilor. După 1242 are loc o emigrare masivă a cumanilor pe două fronturi. Cea mai mare parte trece în sudul Dunării, iar o altă parte însemnată numeric trece în Transilvania și se pune la dispoziția regelui maghiar. Astfel cnezatele și voievodatele valahilor autohtoni din Muntenia încep să se afirme pe plan politic, tocmai datorită plecării cumanilor. Diploma Ioaniților de la 1247 amintesc de cnezate și voievodate valahe și documentele regale maghiare vorbesc de revolta lui Litovoi împotriva regelui maghiar suveran. Litovoi este înfrânt și cade în luptă, iar fratele lui Bărbat luat prizonier se răscumpără și se recunoaște vasal regelui. Tocmai aceste frământări atestă afirmarea cnezatelor românești pe scena politică internațională, datorită faptului că poporul cumanilor părăsise Muntenia.“

Nu e nevoie deci de o logică prea sofisticată pentru a constata că invazia tătară și cruciadele papei au grăbit mișcarea de formare a statului valah dar nu prin punerea în fruntea valahilor a unui „barbar bun²²“! Pentru că barbarii nomazi, turanicii, n-aveau decât un singur scop: *jaful!* Îi vedeți dvs. pe Batu-Han, Tutu-Han, Temur-Han sau pe Thocomerius-Han (dacă acesta ar fi existat, așa cum se afirmă!) instalându-se „prinți“ în fruntea ungarilor, sârbilor, bulgarilor sau valahilor pentru a strânge dările de la aceste popoare pentru marele Hanat Mongol creat de Gingis Han? O perlă ca asta n-am mai auzit în istorie! E ca și când Napoleon și Hitler, în războaiele lor, ar fi dorit să se instaleze la Moscova, ca țări ai Rusiei! Sau Bush președintele Irak! Tătarii au jefuit, au ucis, au dat foc pe unde-au trecut și punctum, cum spunea Eminescu! Valahii erau populație așezată, legată de pământ, a plătit ca să fie lăsată în pace, secole întregi bir la toți, mai ales la turci. Au pus aceștia vre-un domnitor de origine turcă în Țara Românească sau Moldova? Că au sprijinit pe unul sau pe altul din conducătorii Țării Românești, da! Depindea de cât de supus se dovedea! Iar moda asta-i valabilă și în lumea de astăzi!

O altă perlă de tot hazul pe care ne-o mai servește pe tavă d-I Djuvara, este aceea prin care ne arată că a ajuns, pe vreo douăsprezece(!!!) căi, la concluzia că dânsul este de origine cuman! Deci, de la prima controversă cu Teomir (Tihomir) și Basarab cumani, dânsul s-a găsit pe sine însuși cuman, atât de mult s-a îndrăgostit de propria idee! Lăsând la o parte această parte hazlie, nu putem să nu ne ducem logic cu mintea, că de fapt, această genealogie nu o putea găsi d-I Djuvara decât pe site-urile de genealogie de pe Internet! Despre asta vom vorbi mai târziu.

1.3.1. Diversiunea numelui Cuman

Chestiunea numelui cuman este privită din perspectivă djuvaristă, ca o dovadă irefutabilă că neamul întemeietor al lui Băsărabă ar fi fost neam de cumani, de îndată ce numele era cuman! Iar după diversiunea aceasta cu numele, următorul pas, spre a întări versiunea originii cumane domnitorilor întemeietori, ar fi aceea a separării totale a lui Băsărabă întemeietorul și a tatălui lui, de restul neamului! Adică de tripleta Litovoi, Bărbat și Seneslau urmașii direcți ai lui „Negru Vodă al bătrân²³“! Pe care istoricii nu mai au cum să le atribuie altă origine, decât valahă! Recunoștea asta în primul rând regatul maghiar și încă prin documente oficiale!

Să luăm diversiunile pe rând!

De ce este chestiunea numelui cuman al lui Băsărabă o controversă istorică iar la d-I Djuvara o diversiune?

Este controversă istorică pentru că în privința interpretării numelui sunt tot atâtea idei cam câți istorici importanți sunt!²⁴ Hasdău căuta Bas-Arabi, „Arabi de Jos“, Onciul se gândea la satul Besilor din Balcani, Gh. Săulescu la Bassaripa, chiar Iorga mai bănuia că numele ar putea veni de la haina tracică bassareus, în afară de altă bănuială a lui că numele ar fi fost împrumutat de la cumani.

Dar în afară de faptul că e o controversă istorică, este și o diversiune a d-lui Djuvara pe care o lansează încă de la început în articolul din Magazin istoric²⁵ apoi în recenta carte²⁶. Dânsul nu reia riguros articolul lui Iorga „Imperiul cumanilor și domnia lui Basarabă“ ci consecvent „originii cumane a lui Băsărabă“²⁷ îl învâluiește în comentarii nălucoare, modifică structura a două fraze creând una singură, modificând în final, chiar sensul afirmațiilor lui Iorga! O manieră incredibilă la un cercetător care trebuie să respecte acuratețea documentelor folosite. Am putea spune că e tipic o făcătură demnă de vechea „luptă de clasă“ stalinistă!

Iată tehnica diversionistă, creată în trei etape. (După ce această variantă diversionistă o mai prezentase pe la televiziuni de mai multe ori!)

Etapa I-a, „pregătitoare“. Zice d-I Djuvara:

„A mai intervenit un element, străin de pura cercetare, de cercetarea senină a adevărului istoric, care să îngreuneze și mai mult descifrarea realității istorice: anume adevărata spaimă a istoricilor români de a descoperi eventual că Basarab întemeietorul ar fi putut fi de neam cuman! *Horresco referens*²⁸ parcă ar fi zis ei, după Vergilius“.

Vedeți cum se înfierează dușmanul? Deja pierii din cap ni se ridică de ură! Mare specialist d-l Djuvara în a scrie o carte de efect, trebuie s-o recunoaștem!

Etapa II-a, „demonstratoare”. Mai zice:

„Nici măcar marele Nicolae Iorga, atât de slăvit, încât și-ar fi putut permite orișice afirmație, n-a îndrăznit să tragă o concluzie clară, cu toate că după titlul pe care l-a dat unui capitol din monumntala sa Istorie a românilor (Simbioza româno-cumană), precum și din micul articol intitulat *Imperiul cumanilor și domnia lui Basarabă*, apare limpede că intuia – mintea lui era prea ascuțită, prea subtilă ca să nu fi dibuit lucrul, anume rolul jucat de cumani la începuturile Țării Românești. În acel articol (dar cine mai scotocește prin miile de articole ale lui Iorga?) a scris această frază revelatoare: „Numele desigur e cuman”²⁹. (Al lui Basarab, apoi în italice, adică subliniat: *Dar numai numele?*)”

Etapa III-a, „infiltrarea” finală a diversiunii:

„N-a mers însă mai departe, atât de înrădăcinată era – și mai este încă – prejudecata larg răspândită, aproape generală în subconștientul compatrioților noștri, după care toți actorii istoriei noastre multisekulare trebuie să fi fost, pe toată linia, curați coborâtori din amestecul daco-roman!”

Să comentăm acum!

Semnalăm mai întâi, structura modificată a frazelor din originalul lui Iorga.

Sintagma, (Simbioza româno-cumană) apare la Iorga „Colaborația Română-Barbară în evul mediu”. Ceea ce e cu totul altceva!

Fraza „Numele desigur e cuman” pur și simplu la Iorga nu există! Da, da, e o făcătură! Iar sensul este total deformat!

Iorga ar fi vrut să spună că *numele*, (atenție, Iorga pune după cuvântul *numele* o virgulă!) *desigur*. (Punct!) E un împrumut de la cumani dar nu *numai numele* am împrumutat noi de la cumani, zice Iorga, apoi explică în paragrafele următoare: am suferit o destul de importantă influență cumană: „*Prin tovărășia cu ei, din muntele de la Argeș și Muscel, ei au putut da românilor un impuls către alcătuirea Domniei, care, de la Borciu Cumanul, a putut trece, prin Seneslav și ai lui Băsărabă cel cu numele cuman*”³⁰. În consecință, întrebarea lui Iorga „Numai numele?” se referea, așa în general, la contribuția cumană în spațiul valah, nu la originea lui Băsărabă cum diversionist interpretează d-l Djuvara.

Originalul frazelor lui Iorga după ce amintește de numele Tocșabă, Talabă, Tincabă și, *în sfârșit, Băsărabă* (s.a.) este deci: „Numele, desigur. Dar *numai numele?*” Nu! Multe am mai împrumutat noi, și

chiar vecinii, de la cumani, asta a vrut să spună Iorga, așa se înțelege din punctuație și din citirea întregului context al frazelor care urmează după semnul întrebării!. „Cumani, mai afirmă Iorga, au dat bulgarilor poate un îndemn pentru alcătuirea statului de la Târnova, pe care l-au apărut și ajutat, apoi tot lor statul de la Vidin prin Terterizi.”³¹

Așadar, o minciună djuvaristă aruncată de pomană! Pentru că nu e nevoie să-l facem pe Băsărabă cuman pentru a semnala influența cumanilor în spațiul valah. Și nici nu diminuează cumanismul cu nimic puterile pe care le aveau conducătorii locali din Oltenia. Spre deosebire de Moldova unde „rangul boieriei banului era mic, venind după paharnic, în Muntenia banul Craiovei era cea mai înaltă boierie, îndată după domn, și cu mult mai presus de toți ceilalți dregători ai curții. Nu numai atât, dar banul de Craiova, avea chiar, în deosebire de ceilalți boieri, o *putere teritorială*, care se întindea tocmai asupra celor 5 județe de peste Olt, unde se exercitase din timpuri vechi autoritatea voievozilor acelei regiuni.”³²

Cumani își vor fi avut și ei rolul lor în viitorul unor voievodate românești! Ba se poate afirma, că influența cumanilor a fost mai accentuată, poate, în alte voievodate decât cele din dreapta Oltului unde îi găsim, în vremea lui Litovoi, pe cumani robi la curtea boierului Gavrilă din Strehăia.³³

Dar de la echilibrul lui Iorga, până la isteria cumană declanșată de djuvariști alături de contestatarii trianoniști care au cuprins rețeaua Internet, e cale lungă. Și nici nu se va sfârși curând! Pentru că vechea controversă maghiaro-valahă, semnalată de Iorga, a rămas valabilă și astăzi. Pentru a înțelege perfect controversa, iată paragrafele originale ale lui Iorga³⁴:

Despre tovărășia alani, vlahi, cumani. „De altfel o asemenea tovărășie – nu supunere a populației românești de năvălitorii asiatici – pare a se oglindi în numele de „Silva Blachorum et Bissenorum”, „pădurea românilor și pecenegilor” – sub „pecenegi”, de mult dispăruți, e a se înțelege: cumani – , care se dă regiunii vecine cu Țara Bârsei, ocupată de teutoni, într-un foarte cunoscut act unguresc³⁵. Să nu uităm că aproape în același timp vedem pe teutoni câștigând la creștinism – adică la *catolicism* – pe cumani, și, alături, episcopi schismatici, evident românești, cari momesc și pe sașii și ungurii colonizați de cavaleri dincoace de munți la credința lor schismatică”.

Despre strategia catolică, contra schismaticilor ortodocși. „Pentru a sfârâma o asemenea tovărășie aduse regele Andrei al II-lea pe teutoni, căutând a face din ei o simplă strajă, iar, când ei deveniră aproape statul ce erau să fie în Prusia, suveranul ungur, expulzându-i,

căută să facă din episcopatul cumanilor, la Milcov, acel punct de plecare pentru „Transalpina”, cum cel din Bălgrad (Alba Iulia n.a.) înaintașii lui făcuseră unul pentru Transilvania.”

Valahii aveau deci, episcopi „schismatici”, necatolici! Amplasarea aceluia „cap de pod” de la Milcov, dovedește așadar, că nu valahii ar fi avut nevoie de vreo episcopie catolică fiind ei înșiși catolici în vremurile acelea, cum încearcă să acrediteze ideea d-l Djuvara! Din contră, episcopia se voia o ariergardă menită să disemineze catolicismul în Valahia care-și avea propria-i cale! Acolo, în voievodate, voievozii locali priviseră probabil peste Dunăre ce se-alesese cu recunoașterea supremației Bisericii romane de către Biserica bulgară! Ce se-alesese din dualismul renăscut în sânul creștinătății! Ioniță Caloianul, cu toate că primise coroana din mâinile papei Inocențiu al III-ea, „își unise forțele cu cele ale turcilor (nomazii cumani) și cu ale altor „dușmani ai crucii”³⁶ și sfârșise prin a bloca cu brio calea armatelor primului împărat latin al Constantinopolului, Baudouin I, a-l lua prizonier și a-l fereca în turnul capitalei bulgare, unde și-a dat și duhul!

Așadar, marea diversiune djuvaristă a numelui cuman, este construită așa cum ați putut constata extrem de clar, pe minciună, pe preschimbarea structurii a două fraze într-una singură pentru a se ajunge la scopul dorit. Acest scop, devine acum evident: dacă impunem ideea că Basarab are nume cuman, va fi mai ușor de dovedit că e și el cuman. Ba se poate merge și mai departe! Dacă „tata conducător” e cuman, poporul lui musai să fie catolic, se știe doar, cumanii trecuseră la catolicism! Iată ce ușor se poate face Valahia catolică așa cum se făcuse și Bulgaria catolică prin invocarea dualismului de început al lui Ioniță Caloianul!

Când se constată că o minciună stă la baza unei strategii, tot eșafodajul de diversiuni ale acelei strategii se clatină! De pildă „descălicatul”! El este bazat pe cu totul alt fenomen decât în Moldova! Dar la ce-ar ajuta el, este evident: ar întări și mai mult versiunea cumaniștă a lui Radu Negru de îndată ce el sosește călare direct, ați ghicit?, din Țara Făgărașului împânzită de „catolici” cumani!

De fapt, pe întreg parcursul cărții lui Neagu Djuvara observăm această strategie de a acumula mereu o serie de diversiuni, atent numerotate, pentru a influența psihologic cititorul cu abundență de documente, pentru ca în final, cu ele bine aranjate, să tragă concluzia preconizată.

Metoda fiecărei diversiuni constă, de regulă, în extrapolare. Bunăoară, maestrul Djuvara, descoperă un medic numit Pandrea, în Țara Loviștei, pentru dânsul un adevărat ou de aur sau să-l cităm exact: un „refugiat în Franța de zeci de ani și acum grav bolnav”³⁷

care, „n-a putut exploata în întregime acel „tezaur”! Acel „tezaur”, cum bine îl pune în ghilimele autorul, este, practic, un carnet cu „datini strămoșești și de folclor”! El, „ar dovedi” că acolo în Țara Loviștei, 3/5 din cuvinte sunt de origine slavă, 1/5 de origine daco-romană, și, bine subliniat, 1/5 de origine turanică! (sic!) Nu se mulțumește însă d-l Djuvara doar cu concluzia care ar reieși de aici, și anume că, n-ar mai fi rămas prin Țara Loviștei nici măcar un scrum de latinitate dar mai și extrapolează „numerotat”³⁸:

1. „În cele trei veacuri și jumătate de ședere în „țări”³⁹ românești, pecenegii și cumanii ar fi sălășuit peste tot, până în creierii munților; (sic!) și, fiind stăpânitori, (!?) au lăsat în urma lor mulțime de nume de locuri.”

Urmează o diversiune caracteristică „metodei”, la punctul 2. După ce autorul dă „un șir” de hidronime cu nume slave, ehei! șir format din... patru râuri mari și late, lalomița, Dâmbovița, Neajlov, Milcov, restul fiind la etc., iar extrapolează ba mai făcând și gara-gață de viersurile Mioriței noastre „pe-un picior de plai, pe-o gură de rai”: „Dar nu e oare cazul să constatăm că până și în aceste viersuri de dulce rezonanță și fantastic destin, doar gura și piciorul, termenii cei mai poetici, sunt de origine latină?”⁴⁰

Iar cu ură și diversiuni maestre? Cuvântul „un” te pomenești că vine de la „adin”-ul slav, nu-i așa? Adin, dva, tri, cazacioc! Vezi ce mai slavi suntem noi dacă știm juca o țară de cazacioc? Observați ce minuni poate face extrapolarea? Să vedem care mai zice că Miorița noastră nu ne vine de la cazaciocul rus!

La punctul 3. al concluziilor djuvariste ce citim? „În ce privește nomenclatura de origine daco-romană, cred că un studiu comparativ cu situația din țări ca Franța și Spania ne-ar putea arăta cam cum a fost păstrate toponimele latinești și în acele părți ale fostului Imperiu Roman”

Păi a cam rămas în urmă d-l Djuvara cu cercetarea limbii române tot căutând după cuvinte cumane! Un istoric, chiar amator, care se respectă, atunci când scrie o carte și se referă la limbă pune mâna pe lucrările lingviștilor așa cum a făcut și istoricul Ion Bulei care a scris și dânsul „O istorie a românilor” cam în același timp cu diversiunea djuvaristă „Thocomerius – Negru Vodă”.

Iată ce lucruri interesante despre structura gramaticală a limbii române a cules d-l Ion Bulei după ce arată că peste 60% din fondul principal⁴¹ de cuvinte din limba română este latin:

„De asemenea, structura gramaticală a limbii romane este latina.

Dintre influențele suferite de latina devenită română, mai importante sunt cele de substrat și de superstrat. Substratul dac numără în jur de 160-170 de cuvinte, cu peste 1 400 de derivate (prin comparație, în limba franceză sunt 180 de cuvinte de origine celtică, ceea ce nu înseamnă ca odată cu cucerirea romana au dispărut galii). Filologul I. I. Rusu face o comparație între cuvintele din tracodacă și derivatele lor și cele de origine latină și derivatele lor. La 2 099 de cuvinte latine există 6 806 de derivate, adică un raport de 1:3,3. „Reducând cifra derivatelor la 1 200 ori chiar la 100 (prin omiterea termenilor cu caracter special ori de secundară însemnătate), obținem un raport de 160 (170): 1 000 = 1:6, care ar fi minimal. Rezultă, așadar, că elementele autohtone au derivate în număr mai mare decât oricare dintre celelalte categorii lexicale, dovadă și aceasta despre vechimea și importanța de care se bucură ele în alcătuirea și economia generală a limbii române.” Cuvintele din substrat, ca în toate limbile romanice, se referă la cadrul natural și la vechi îndeletniciri.

Superstratul limbii romane este slav (în celelalte limbi romanice el este germanic). Slava a influențat vocabularul și a determinat unele modificări fonetice. Influențe ulterioare, în lexicul limbii române, provin din greacă, maghiară, turcă. Neologismele latino-romanice, pătrunse masiv spre sfârșitul secolului 18 și în prima jumătate a celui următor, odată cu deschiderea culturii romane spre lumea occidentală, au făcut să se vorbească de o adevărată reromanizare a limbii române.

Limba romană este foarte omogenă. Practic, ea se confundă cu dialectal istoric dacoroman de la nord de Dunăre, vorbit azi de c. 26 de milioane de romani. Prin remarcabilă-i unitate, limba romană contrastează cu accentuata diferențiere dialectală a limbilor romanice din Occident. Omogenitatea și caracterul arhaic al limbii romane pot fi explicate prin „reconversiunea rurală” de după abandonul roman al Daciei, revenirea la un mod de viață agro-pastoral preroman. În același timp, „societatea românească medievală a fost una esențialmente rurală, fapt pentru care limba și-a conservat unitatea sa organică în absența centrelor urbane, care în Occident au reținut particularismele și au creat terenul pentru apariția dialectelor” (Stelian Brezeanu).

În afara dacoromânei, identificată, în general, cu limba romană vorbită la nordul Dunării, exista trei dialecte istorice vorbite la sud de Dunăre, create în secolele 7-10 de grupuri ale populației romanizate, dislocate de invazia și ocupația slavă. În nordul Greciei și în Macedonia meridională, cu centrul în Munții Find, s-a creat dialectul aromân sau macedoromân; pe valea râului Vardar, dialectul megle-

noromân; iar în vest, în Peninsula Istria, dialectul istroromân (după unii lingviști, rezultatul unei emigrări târzii din nordul Dunării).⁴²

lată deci cum scriu niște oameni de meserie!

Și iată ce concluzii trage d-l Djuvara din carnetul cu povești, basme și poezii al medicului Andrei Pandrea din Țara Loviștei, dar și din... „Diploma Ioaniților”:

„Reluând această interesantă coincidență între respectivele proporții de toponime de origine daco-romană sau slavă ori turanică și de antroponime de aceleași origini, am putea să ne aventurăm și într-o evaluare posibilă a componentei acelei clase superioare pe care ne-a dezvăluit-o Diploma Ioaniților: anume care vor fi fost originile probabile ale acelor voivozi, cneji și „maiores terrae”. Ar reieși, și din mențiunile pe care le avem despre primele formațiuni politice ale românilor, împingând scrutarea până în secolele al XIV-lea-al XV-lea, că pătura conducătoare ar fi în proporție între 1/2 și 2/3 de origine slavă (îndepărtată, cei drept, căci putem considera apariția primilor cneji slavi peste populații în majoritate de rumâni, din veacul al X-lea, deci în epoca ce ne interesează, cu totul românizați, ceea ce justifică expresia care ne-a devenit familiară, de „slavo-romani”); între 1/5 și 1/4 de origine turanică, în special cumană, iar, tot așa, doar între 1/5 și 1/4 de origine valahă, din acei juzi cârmuitori de grupuri de sate care, prin asemuire cu cnejii contemporani ai lor, și-au croit drum în clasa superioară, până în stratul dominatorilor.

Revenind la componenta cumană, o încercare de a evalua proporția de toponime de origine turanică în tot cuprinsul Munteniei ar depăși cadrul prezentei lucrări și competența mea.”

Vedeți ce concluzii se pot trage dintr-un carnet de cântece al unui medic?

Bine zis domnule Djuvara! Multe nu-s de competența domniei voastre dând un prost exemplu!

Pentru că tocmai obiceiurile cele rele sunt primele care se întind ca râia!

1.3.2. Diversiunea djuvaristă a cercetării istoriei doar pe baza originii unor nume, se extinde pe Internet

Dacă d-l Djuvara a reușit să provoace imens scandal pe Internet, în foarte mare măsură el provine din controversese lingvistice. Metoda susținerii ipotezelor istorice doar pe considerații lingvistice

este una foarte la îndemână pentru tot felul de neavizați. E ca la fotbal, tot stadionul se pricepe dar joacă doar 22! Mare nenorocire ne-a adus cartea d-lui Djuvara prin abordarea metodei lingvistice după ureche. Acum, toți forumiștii, wikipediștii, medieviștii și alte grupuri de zgomote pentru istorie, se întrec pe Internet în cele mai fantastice ipoteze lingvistice! S-a găsit metoda! Orice se poate demonstra extrem de simplu printr-o demonstrație personală de lingvistică sau trimiterea la articole ungurești, sârbesti, bulgărești, englezești, numai românești să nu fie!

Un djuvarist de la wikipedia, de prin Brașov, mi-a turnat prin mail, în stil paranoic⁴³ toate ipotezele altora din străinătate, privind instituția „boieriei”. Nu i-am spus că eu foloseam cercetările celor mai avizați lingviști: contemporanul lector dr. Sorin Paliga de la Universitatea din București și deja reputatul Al. Rosetti, membru al Academiei Române care și-a închinat întreaga viață studiilor lingvistice. L-am lăsat „la liber” în corespondența sa, ca să văd cât era de pătruns de moda djuvaristă! Modă după care, toate cuvintele ne vin fie de la turcii nomazi „ori de la tătari”, fie de la slavi, fie de la oricare alții numai de la latini nu! După acești fanatici Internet, vocabularul nostru lipsește în evul mediu, noi n-aveam nimic, vorbeam numai cu cuvinte de împrumut! Cât snobism! Dacă tot caută dovezi lingvistice unii wikipediști care „și-au tras” și nume de „bozgor” pe Internet (expresia exactă a unuia: „nu sunt boanghen”) de ce nu merg ei cu Internetul la cel mai elevat centru al țării, Universitatea din București și ne toarnă pe wikipedia doar „dovezi” ale autorilor maghiari? Care autori, e regulă!, niciodată nu se folosesc de lucrările specialiștilor noștri! Cercetarea bazată pe discriminare e clar că e o mare și gogonată minciună! Poate oare un străin să perceapă mai bine decât cei de la București, Iași, Cluj, Timișoara, sunetele exacte ale limbii noastre? Poate stăpâni mai bine fonetica noastră un maghiar care nici măcar „buna ziua” nu știe să zică românește?

Ar fi aflat de la Sorin Paliga următoarele:

„Se pune întrebarea esențială: care este originea termenului?”

Un studiu „clasic” privind instituția boieriei la slavii din sud (în special la sârbi) subliniază ca termenul este atestat timpuriu la Constantin Porfirogenetul, care a trait între 905–909 (De ceremoniis aulae byzantinae, I), unde se precizează ca „primii șase boieri A(BO*C) erau cei mari (i-5DB(OA(BODC-))”. În general, termenul a fost considerat turcic (Novakovic 1913: 210–255). Deci, deja în secolul al X-lea, termenul pare a se fi consolidat așa de bine, încât el este atestat chiar în Bizanț.

Problema însă de abia acum capătă valențe noi și deloc ușor de rezolvat. Ideea ca boier (respectiv boljar, boljarin, bojarin etc.) ar fi un cuvânt turcic o susținuse încă din secolul trecut un erudit ca Franz Miklosich (1886: 17), care făcea legătura cu radicalul turcic bojlu, ‘înalț’, de aici ‘persoana de vază, boier’.

Ipoteza originii turcice (banuită probabil, pecenega și/sau cumana, dat fiind ca termenul apare consolidat înaintea sosirii turcilor otomani în Europa) era, într-adevăr, tentantă și ea nu a fost aproape niciodată contestată, cunoscând diverse variante de explicație. Spre exemplu, într-o altă versiune, radacina turcică ar fi baj, boj, bat ‘înalț, bogat’, de aici cazac bajon ‘persoana bogată’. De la cazaci cuvântul ar fi fost împrumutat de ruși și apoi răspândit în toată Europa (Vámbéry 1878: 193/§ 205). Nu ni se explica cum forma cazaca bajon ar fi fost împrumutată de ruși ca bojarin: incoerența unor corespondențe fonetice plauzibile face ipoteza greu admisibilă.

Tot spre ipoteza unei origini turcice se îndreaptă, mai recent, Petar Skok (1971–1974, 1:186), care presupune un proto-bulgar (turcic) boila cu un formans -lar, deci boila-lar > boljar; ipoteza este la fel de neconvingătoare ca și celelalte.

Dupa parerea noastră, ipoteza unei origini turcice (în oricare din versiunile arătate ori altele posibile) nu poate fi susținută cu argumente plauzibile, dintr-un motiv cât se poate de simplu: boieria („i termenul boier”) nu există la popoarele turcice ca instituție, deci nu etniile turcice puteau impune sud-estului european un termen care lor nu le era specific. Nu este de mirare ca în turca otomana boyar are un sens cât se poate de neechivoc: ‘nobil proprietar de pământ în Valahia’ * „(Redhouse Turkish-English Dictionary, Istanbul 1968: 193)”⁴⁴

Un wikipedist care respectă poporul român, cultura și istoria lui, nu trebuie să devină adept fanatic al unei idei și să aplice „lupta de clasă” djuvaristă pentru a o impune! El trebuie să posteze imparțial acolo, un text sau niște documente, doar din punct de vedere tehnic!

Spre exemplu, în materie de etnogeneză, chiar să popularizeze „Grupul de studiu Etnogeneza”⁴⁵, „grup” la care participă patru instituții dintre cele mai reprezentative ale cercetării românești: Institutul de Arheologie “V. Pârvan”, prin Andrei Magureanu, Institutul de Arheologie și Istoria Artei, prin dr. Ioan Stanciu, Facultatea de Istorie a Universității București prin dr. Ioan Carol Opris, Muzeul Național de Istorie a României, prin dr. Eugen S. Teodor.

Nu se face cercetare cu patimă, cu luptă de clasă, cum încearcă wikipedistul acela care zice ca l-a preocupat problematica și-și completează valențele lingvistice pe Internet numai din operele

autorilor care sunt favorabili ideilor lui! Trebuie să respecti pe cel care are altă părere, și chiar dacă nu-i specialist, poate că folosește cercetările unor specialiști. Culmea că acolo la wikipedia umblă spiritul de gașcă: i-am spus lui „X” (Anonim bineînțeles, ca să n-aibă responsabilitatea afirmației și în consecință, putând fi impertinent la liber!) ca nu sunt cumani prin munții Tismanei, ci păstori români, oameni așezați de locuri, nu nomazi cu căruța cum erau cumani! A sărit în apărare brașoveanul „Y” care zice să-l citesc pe ... Djuvara, bineînțeles că a auzit de lorga și Bratianu, de aceea mi-i recomandă și mie! Și ar mai fi mare specialist în lingvistică ghici cine? Răzvan Theodorescu (fostul ministru FSN de la cultură, poreclit „cap de cauciuc” dacă nu vă mai amintiți bine de dânsul) care, cum se știe, predă istoria religiilor la universități și nicidecum lingvistica!

Nici unul nu e deci lingvist de meserie, cercetător al limbii române! Iar Djuvara și-a dat licența în literele franțuzești la Sorbona și nicidecum în cele românești! Cât despre lorga deși e un istoric de mare crezare, domeniul lingvistic e totuși diferit și pentru el!

În consecință, orice părere a acestora în materie de lingvistică pălește în fața lui C.A. Rosetti, care bazat pe cercetări minuțioase ale mai multor membri ai Academiei Române, afirmă:

„Fondul latin al limbii române alcătuiește elementul de bază al vocabularului limbii. Astfel, din 1000-1500 de cuvinte, alcătuind fondul lexical de bază al limbii române, alese după criteriul folosirii cuvântului de întreaga populație și al importanței cuvântului, 60% sînt de origine latină și 20% de origine slavă... O cercetare statistică (Lingvistul Dimitrie Macrea) a vocabularului poeziilor lui M. Eminescu, cuprinzând în total 3607 cuvinte, arată că elementele latine alcătuiesc 48,68% din totalul de cuvinte, cu o frecvență de 83%, pe când cuvintele slave, în număr de 16,81%, au o frecvență de numai 6,93%.”⁴⁶

În loc ca studieze marii lingviști ai țării Graur, Rosetti și alți membri ai de la Academiei Române, vieții wikipediști, ca să ne dovedească cât suntem noi de cumani, mă trimit la un studiu făcut de Brezeanu asupra a trei localități cu toponimul Galați din zonele Alba, Hunedoara și Bistrița Năsăud, având deci, aceiași rezonanță fonetică ca portul Galați (nume cuman nu-i așa?) de la Dunăre! Și ne dau nouă românilor peste nas cu acest articol, afirmând în mod impertinent și absolut categoric, că trebuie să recunoaștem „masiva infuzie toponimică medievală cumano-pecenegă de pe teritoriul de azi al României!”⁴⁷

Ba mai mult, contracarează cu acest articol însăși pe Bogdan Petriceicu Hasdeu: „Domnul Brezeanu este un mare specialist în acest

domeniu. (În schimb, povestea povestită frumos de marele maestru Bogdan Petriceicu Hasdeu despre clanul sarabha, în contextul Basarabilor și cu speculația privind contopirea în nume a titlului nobiliar administrativ ban, este o... poveste.)

Vedeți cum iubește wikipedistul pe Brezeanu pentru că a găsit trei localități cu nume cuman și-l pune la colț pe Hasdău pentru că a vorbit despre neamul Basarabilor?

Iată ce-i ziceam d-lui cumunist-djuvarist de circumstanță, folosind lucrarea lui Rosetti:

„La pagina 916, se afla și dictionarul limbilor turcice! Probabil ca autorul a considerat irelevantă prezenta cuvintelor turcice fata de ponderea cuvintelor de origine latina, slava veche și limbi balcanice deoarece a luat în discuție un total de doar 18 cuvinte din care unul singur de origine cumană Jaasi! Acstea sunt (nu am caracterele care trebuie, folosesc asemanatoare): bulya, bulyur, ciorba, efendiler, jassi, kalabalik, katan, katanler, mamaliga, oluk, ongl, ogur, oguz, on-kol, pita, soba, uluk, urda. (pag.916-917)”⁴⁸

Ori, văzând că vin cu concluzii clare, ce-mi mai toarnă prin e-mail privat wikipedistul lingvist? „Toponimia Tismana & Co. din împrejurimi sint puternic slave.” Măi să fie, cum cunoaște el mai bine decât mine care m-am născut aici, toponimia locurilor! El, mai locuind și prin America! Nu te-apucă râsul? În afară de satul Gornovița, sat care a suferit niște influențe slave datorită unor grupuri de slavi instalați aici și o parte din satul Sohodol care se învecinează în munți cu acesta, nu prea găsești nici nume, nici dealuri sau munți și nici râuri „slave” sau „cumane” la Tismana. Iată:

Râuri de la est la vest: Sângeris, Vizieșul, Viezurata, Padul, Albul, Pângavul, Piscuri, Căcărușul, Tismănița, Tismana, Dorna, Crișanu, Păltinei, Geamănu, Dosul Cioclovinii, Valea Șasea, Gurnia, Furnia, Pocruia, Izvarna, Orlea

Poiene, dealuri și munți. Piscuri, Ulmătu, Poiana cu Fragi, Gripcea, Lespezele, Bou, Oslea, Groapile, Gârdomanu, Nedeia, Nedeuța, Prisloape, Suliți, Șarba, Măneasa, Turcineasa, Pestisanu, Frumosu, Cărpinei, Păltinei, Steiul Coziei, Padinatisa, Teomirul, Măgura, Rușchiu, Merișorul, Piatra Pocruii, Cornetul, Rușeața, Gorganul, Gurgumeiul, Mereaz, Eroni, Șerșori, Fundoane, Gura Plaiului, Drimoxa, Chiciura.

Iată doar câteva toponime! Nume românești! Desigur, câteva sunt împrumutate. Și dacă sunt împrumutate, ce! Nu mai suntem geți, valahi, români care nu ne-am mișcat de-aici din colțul acesta ferit de țară de milenii?

Dar omul a intrat în psihologia și metodele djuvariste!

Conform căreia musai, ca să te afirmi și să cauți notorietatea, trebuie să calci în picioare studiile lingviștilor consacrați și evidențele!

1.4. NEAMUL LUI BĂSĂRABĂ ȘI LEGĂTURILE VALAHO-BULGARE-SĂRBE

După diversiunea numelui, făcută pentru a întări versiunea originii cumane a domnitorilor întemeietori ai Țării Românești, următorul pas în diversiune am spus că ar fi acela al separării totale a lui Băsărabă întemeietorul și a tatălui lui, de restul neamului! Asta a făcut d-l Djuvara încă din primul lui articol⁴⁹!

Trebuie să recunoaștem: apariția articolului d-lui Djuvara în revista Magazin Istoric, nr. 8, din anul 2000, ne-a pus pe toți cei interesați de istoria Basarabilor pe studiu, descoperind lucruri noi! Până la urmă cartea s-a dovedit totuși foloșitoare!

Pentru că, nimeni nu-și mai pusese problema readucerii genealogiei Negrului Vodă în discuție! Se părea că istoricii tranșaseră asta o dată! Unii găsiseră că voievozii munteni sunt urmașii „Negrului Vodă al bătrân” începând de la descălecatul din 1215, alții îl identificaseră, fiecare pe rând, cu alți voievozi, ba cu Seneslau, ba cu Litovoi, ba cu Teomir, ba cu un alt Negru Vodă de la Câmpulung dar „nedescălecat”, alții sfârșiseră prin a spune că legendarul Negru Vodă nu există!

Până la urmă se ajunsese la un consens: de îndată ce în evul mediu nici nu se concepea o înscrisură decât între familiile de același rang, altfel riscai să fii exclus din neam, era evident că voievozii noștri, neamul boieresc, formau un lung șir de neamuri care-și măritau fetele cu vecinii de același rang, chiar cu cnezi din Bulgaria sau Serbia sau cu rude mai îndepărtate de același rang. Cutuma se perpetua chiar dinainte de evul mediu și în consecință, greu se putea gândi o impunere cu forța a unuia din prinții nomazi veniți să jefuiască și să tragă micile voievodate prin foc și sabie, ca mai apoi, să-l mai pui și „conducător iubit”!

Neamul provenit din legendarul Negru Vodă, probabil un boier mai puternic, era deci un sistem deschis doar de la un anumit rang boieresc în sus! Și tocmai de aceea istoricii l-au numit neamul lui Băsărabă, după întemeietorul Basarab care-și câștigase prestigiul de domn de țară în lupta de la Posada!

Așa cum nici un articol din Ungaria, Bulgaria sau Turcia nu mă va convinge că avem o „masivă infuzie de toponime pecenegocumane”

când membrii academiei noastre române zic altceva, pe bază de minuțioase și multiple cercetări, tot așa și teoria descendenței noastre din nomazii cumani sau din mongoli este un mare fâs care ne face să ne ducem iute mâna la nas!

Bineînțeles că d-l Djuvara nu spune nimic despre site-urile de genealogie amintite într-un paragraf precedent! Cu care și-a găsit, în sfârșit, propria-i origine cumană de nu mai puțin de 12 ori! Primele astfel de site-uri au apărut pe Internet, ca modă, în anii 1998-2000 și bănuiesc că ele au fost descoperite de mine cam în același timp cu d-l Djuvara. Eu n-am amintit nimic de ele pentru că aveau niște date care nu mi se potriveau, iar d-l Djuvara, probabil pentru că n-a găsit vreo variantă cumană și pentru Basarabi, ci desigur cea mongolă, la care eu am făcut referire pe site-ul meu Tismana milenară⁵⁰ cu mai mulți ani în urmă!

Dacă acest site ar fi fost demn de încredere, l-aș fi folosit pentru contracararea variantei cumane! Nu l-am folosit, pentru că aceasta ar fi fost o metodă ce n-are a face cu cercetarea istorică, dar la ceva tot mi-a folosit acest site. Tot observând neconcordanțele sale și tot căutând în documente, am mai găsit dovezi ale legăturilor strânse dintre voievozii urmași ai Negrului Voievod! Cea mai interesantă dovadă pentru mine fiind aceea că nu numai Litovoi și Bărbat au fost frați, dar și voievodul Seneslau era frate cu ei⁵¹ ceea ce site-ul de genealogie nu arată!

Că Litovoi, Bărbat și Seneslau ar fi fost frați, bănuiam prin faptul că au condus voievodatele lor în aceeași perioadă, după invazia tătară. Dar nu am avansat ipoteza, căutând noi dovezi. Așa cum căutam dovezi și pentru teritoriul stăpânit de Bărbat! Acum, pentru că Bărbat (1273-1290) își căsătorise fiica după cneazul Tihomir (1290-1310) rezultat dintr-o căsătorie a lui Constantin Tiș (1257-1277), țarul bulgar, cu Irina fiica lui Ioan Asan II (1218-1241), e de presupus că el stăpânea sudul Olteniei iar Litovoi nord-vestul ei și Hațegul!

Cu toate neconcordanțele lui, să studiem totuși puțin mai atent site-ul acesta, care face referire la Thocomerius ca „urmaș” al vestiților Gingis-Han și Batu-Han⁵².

Vedem în anexe, cinci pagini de genealogie de pe site-ul englezesc amintit. Din ele reiese, că Radu Negru ar fi fost un boier mai avut, dar nu se știe cu cine a fost căsătorit și nici de unde vine. A avut un fiu, pe Litovoi, dar frații lui Litovoi sunt omiși. Legături de origine tătară nu sunt, a se reține acest lucru!

În anexa 4, este vorba de Litovoi. Nimic despre frații lui așa cum se afirmă în actul de danie al lui Ladislau⁵³. În site-ul de genealogie, Seneslau figurează ca fiul lui Litovoi iar Bărbat, fiul lui Seneslau.

În sfârșit, Bărbat are o fiică pe care o căsătorise cu Thocomerius – „aka Tihomir“!

Este singura legătură între Basarabi și Thocomerius pe acest site de genealogie. Dar Thocomerius e sigur prinț tatar ori e Tihomir al nostru?

Păi, nu prea e tatar! Pentru că avem o notă de subtitlu, în anexa treia, după care Thocomerius prințul tatar din hoardele de aur ale mongolilor, ar fi ceea ce zisesem noi demult, Tihomir cel care aduce liniștea și pacea, dar în... Bulgaria.

Da? Așa ar mai merge! Pentru că la sud de Dunăre neamul asăneștilor avea obiceiul să se încuscrească cu neamul basarabilor!

Teodora lui Basarab I se măritase după Ivan Alexandru (1331-1371) iar Ana lui Nicolae Alexandru devenise, tot în Bulgaria, soția lui Ioan Sracimir (1355-1371). Mergem mai departe cu observațiile, cu logica...

Pe vremea aceea, fetele boierilor, fetele voievozilor, erau favorizate cu zestre mare la căsătorie! Pentru că, cu cât zestrea fetii era mai mare, cu atât și pețitorii erau de rang mai înalt, aici era o întreagă strategie pentru încuscriri de răsunset! Se cunoaște povestea cu gălceava dintre Nicolae Gavrilă din Strehaia și Litovoi din Sohodol legată de dorința lor de încuscrire cu cneazul sârbilor Stefan Miliutin (1282-1321).

„Cică Gavrilă, tot umbla să-și mărite fata, Dobra, cu Miliutin. Dar hoțomanul de Litovoi îi răsuci mințile Dobrii că Miliutin n-are decât doi dinți în gură, horcăie noaptea, duhnește a vin și usturoi și o momi după un băiat frumos din Sohodol. După ce fata fugi de-acasă de la Strehaia, Litovoi își mărită el fata după Miliutin⁵⁴.“

Documentele timpului, arată ca Miliutin, n-a ținut prea mult căsătoria. Bătrân fiind, pesemne că până la urmă i-a fost lehamite să vină voievod în Valahia pe zestrea fiicei lui Litovoi! În schimb, iată că Tihomir vine din Bulgaria și el trebuie să fi venit voievod în Țara lui Bărbat, pe zestrea primită după căsătoria cu Ana. Iar din căsnicia lor se va naște Basarab Întemeietorul.

Alte observații asupra site-ului de genealogie:

Șirul neamului lui Băsărabă începe cu boierul Radu Negru, apoi cu voievozii, după cum urmează: 1. Litovoi, 2. Seneslau, 3. Bărbat 4. Ana?, 5. Tihomir, 6 Basarab I Deci, Basarab I ar fi cam al șase-lea voievod valah din ramura descendentă a boierului Radu Negru.

În documentele bulgare apare numele Tihomir cu diverse ocazii. El este menționat și de profesorul bulgar Mladjov când face șirul domnitorilor bulgari. Dar la ei există confuzia Tiș cu Tih (Tihomir), literele slavone „ș“ și „h“ se cam aseamănă, pentru că vedem din nota de subsol „son of Tih(Tihomir?)“⁵⁵. Cercetând anii de domnie, de fapt era invers: Tihomir era fiul lui Constantin Tiș!

De bună seamă că vă veți pune întrebarea de ce am dat atâta importanță acestui site de genealogie, de îndată ce Negru Vodă și Thocomerius sunt introduși printre hoardele mongole fără nici o motivație demnă de încredere. Păi tocmai aici e cheia! Iată o veritabilă probă de a nu mai da crezare străinilor, de a nu mai fi snobi așa cum e moda! Se vede de departe că e o făcătură și s-ar putea închipui o serie de scenarii pentru mobilul ei! Bunăoară, se știa că familia regală britanică este înrudită cu familia basarabilor. Pe de altă parte hoardele lui Gingis Han cutremuraseră lumea! Ce si-o fi zis mister Jamie Allen cu site-ul său de genealogie? Oare n-am putea noi găsi vreo înrudire? Că tare i-ar prinde bine coroanei britanice niște „viteji“ mongolă! Cum George, Diana, Churchill și Louis nu prea seamănă a nume mongole, n-avem noi pe undeva prin Europa vreo rudă cu nume apropiat? Ba da, e Thocomerius! Ca să vedeți ce simplu e pentru englezi! Iar noi românii ne ținem mari: decât „viteji“ mongoli mai bine adevărul!

1.5. CONCLUZIE LA SERIA I-a „NEAMUL ÎNTEMEIETOR AL LUI BĂSĂRABĂ“ – comentarii critice la cartea „Thocomerius – Negru Vodă“ de Neagu Djuvara

Dovezile istorice privind continuitatea acțiunilor premergătoare întemeierii Țării Românești, sunt mult mai numeroase decât ipoteza djuvaristă a creării Țării Românești din exterior, de către cumani sau de către mongoli sau descălecat de cavaler teuton!

Erori sunt multe în cartea d-lui Djuvara, pentru că autorul a urmărit de la bun început o idee preconcepută, nu adevărul istoric. Unele erori le-am semnalat încă din anul 2000⁵⁶ iar acum, am mai semnalat sau aprofundat câteva mai vechi, considerând necesar să dau, pe cât posibil, sursele pentru susținerea afirmațiilor mele prin notele de subsol.

Urmăriți-le! Ele sunt un punct prețios de plecare pentru cei cărora îi interesează subiectul. Prelucrarea tuturor datelor aflate în

arhiva proprie, referitor la cazul Djuvara, necesită însă foarte mult timp. Toate documentele mele sunt scanate, fotografiate, unele sunt cărți virtuale preluate din arhivele on-line ale Universității din București, altele de aiurea de pe Internet din biblioteci on-line străine. În căutarea dovezilor, pe lângă zecile de dischete, CD-uri, DVD-uri mai caut și prin biblioteca proprie, mai merg și „în teren”, e muncă de migală... pentru că e ușor a lansa o diversiune din perspectiva unor acte contradictorii, dar mai greu este de a o combate cu dovezi imposibil de tăgăduit!

Foarte ușor a lansat d-l Djuvara, diversiunea „confuzia de la Tismana” pentru a întări cum zice dânsul „cea mai prețioasă indicație a filiației dintre primii „Basarabi”: Negru-Vodă – Basarab I – Nicolae Alexandru”. Se știe bine că Radu Voievod de la Tismana nu a fost, nu se poate să fi fost Radu Negru! Fiind fiul lui Nicolae Alexandru, e simplu, fiul nu poate fi același cu bunicul! Dar tocmai de aceea este introdusă ideea în demonstrația filiației, pentru a întări psihologic afirmația inițială prin existența acestei contradicții! Dar contradicția nu face parte „din speță” cum ar zice avocații de astăzi, ci e alăturată ideii centrale (filiația Negru-Voda - Basarab) în mod diversionist! La fel cum și punerea cuvântului „Basarabi” între ghilimele mai amplifică și ea psihologic diversiunea de bază ce va să vină: Negru-Vodă e Thocomerius, Thocomerius nu e neam basarab! În învăluirea unei idei cu diversiuni de tot felul, pe d-l Djuvara nu-l întrece nimeni!

Problema „daniei”⁵⁷ de la 28 aprilie 1576, e lămurită de mult de istorici dar d-l Djuvara o învăluie în ceață citând sursa „DIR, V, sec. XI, III, p. 303”, adică poftim de citește despre ce-i vorba! Du-te mata s-o clarifici, pe la arhivele din București!

Să spunem noi ce ascunde d-l Djuvara sub sursa aceea! În realitate, e vorba de hrisovul lui Alexandru Vodă, în care se zice că satul Cumanii a fost dăruit de Radu Negru, Mănăstirii Tismana. Ori, fapt dovedit de istorici, aici e o confuzie clară: în hrisovul de la 3 octombrie 1385, Dan I afirmă că donatorul satului Cumanii a fost tatăl său Radu, nu Radu Negru!

Să mai adăugăm că istoricul Gr. G. Tocilescu clarificase⁵⁸ demult faptul că în vechea pisanie a Mănăstirii Tismana nu sta scris Radu Negru ci numai Radu!

Iar eu, am atras atenția încă din anul 2000⁵⁹, la apariția articolului din Magazin Istoric⁶⁰, că în rândul călugărilor de la Tismana nu a existat niciodată confuzia Radu I cu Radu Negru! Cum greșit spunea d-l Djuvara că s-ar fi afirmat de către călugării mănăstirii, „că cine e ctitorul mănăstirii acela trebuia să fi fost și întemeietorul țării, adică Radu Negru”.

Păi, nu puteau face o asemenea confuzie călugării Tismanei, pentru simplu fapt, că ei au trecut în pomelnicul mănăstirii cap de listă nu pe Radu Vodă ci pe Vladislav Vodă!

Și nici măcar invocarea cuvântului „negru” de pe piatra de pe mormânt a lui Nicodim nu mai este astăzi o dovadă de confuzie!

Nu scrie acolo Radu Negru w (Voievod), ci Radu w negru! Ceea ce este altceva, s-a adăugat „negru”, cum spunea lorga, pentru că biserica era mai veche, începută de alt domnitor decât cel amintit în text, această cutumă găsindu-se și la biserica „neagră” din Cozia! Care nu a primit atributul „negru” pentru că ar fi construit-o Radu Negru, ci din cauza vechimii ei!

Ori, asta e clar de ce trebuia ascuns: o biserică veche la Cozia sau la Tismana, însemna viață creștină, viață organizată în Valahia înainte de diversiunea „descălecării” unui prinț cuman din Făgăraș (dacă maghiar nu se poate!).

Evident că vocile antiromânești, secondate involuntar de către fanii cărții d-lui Djuvara, tocmai asta nu și-ar dori să fie dovedit!

Dar, despre confuziile de la Tismana și Cozia, pe care doar d-l Djuvara și fanii lui cumani le văd, în volumul următor! Iar dacă deja v-am dat niște idei, continuați și dumneavoastră!

Ar fi de dorit să scoatem împreună volumul doi!

Note:

1. Neagu Djuvara * Thocomerius – Negru Vodă, Editura Humanitas, 2007
2. Catherine Durandin * Histoire des Roumains, Paris, 1995
3. Denumire dată Munteniei în documentele maghiare din vremea voievozdatelor lui Litovoi și Seneslau
4. Franz Sulzer * Geschichte des transalpinischen Daciens, Viena, 1781-1782
5. Robert Roesler * Romanische Studien. Untersuchungen zur alteren Geschichte Romaniens, Leipzig, 1871
6. E necesar să se știe *ca Tratatul de la Trianon a fost un act foarte complex, care a reglementat mult mai multe lucruri decât problema frontierelor dintre Ungaria și țările vecine cu ea.* Tratatul a cuprins un preambul și 14 părți, în 364 de articole, a căror întindere acoperea 164 de pagini de tipar, în –8 grade mare.

El a fost semnat de 36 de plenipotențieri, în numele a 23 de state. Dintre acestea, 11 erau state europene, iar 12 din afara Europei. Din Europa, semnatarele au fost: de o parte Ungaria, iar de cealaltă fostele state beligerante din tabăra Antantei, printre care România, și cele trei state noi: Polonia, Cehoslovacia și Regatul sârbo-croato-sloven, cum s-a numit inițial Iugoslavia. Dintre țările extraeuropene, au semnat tratatul: S.U.A.,

Canada, Australia, Noua Zeelanda, Uniunea Sud-Africana, India, Japonia, China, Cuba, Nicaragua, Panama si Thailanda (numita în text Siam). Trianonul - aceasta e prima realitate ce se impune a fi cunoscuta în legătură cu el - n-a fost deci un tratat între Ungaria si tarile vecine, așa cum apare, simplificat, în publicistica interesata în a sugera ca el a fost o „reglare de conturi” impusa de câteva tari, dornice sa beneficieze de pe urma înfrângerii Ungariei în primul război mondial si a „nedreptății istorice” a cărei victima ar fi fost aceasta.

Trianonul a fost un tratat între Ungaria si restul lumii. Reglementarea prin el a contenciosului problemelor dintre Ungaria si România ocupa un loc restrâns în ansamblul tratatului, deși, desigur, nu lipsit de importanță. (Vezi „Tratatul de la Trianon – Amnezii voite”, în „Magazin istoric”, nr. 8 / 2000)

7. Ibidem 6

8. <http://ro.wikipedia.org>

9. Ibidem 1

10. <http://ro.wikipedia.org>

11. Iată corespondența mea, bazată pe monumentală lucrare, Al. Rosetti * Istoria limbii române I - de la origini pana la inceputul sec al XVII-lea, Editie definitiva, Editura Științifică si Enciclopedică, 1986:

TEXT CENZURAT. „Am căutat azi „Istoria limbii române” de Al Rosetti și acolo din peste 900 de pagini doar 4 se consacră limbilor iranice! Și doar a adunat timp de 50 de ani tot felul de documente din toate bibliotecile Europei! Iar in acele 4 pagini, pe cumani îi leagă, la pagina 216, de alani:

„Alanii, sub numele de asi sau iasi au drept reprezentanți, in zilele noastre pe oseti, care locuiesc în Caucaz, la nordul Caucazului și in stepa Kipceak.

Sub numele magh. jasz-ok, lat. Jazones, Jazyges și Philistaei, ei sunt semnalati în Ungaria pînă în sec al XIX-lea. Dimpună cu cumanii au alcătuit în Ungaria o unitate administrativă independentă! Cumanii au venit în Ungaria în 1239, împreună cu iasii, trecand prin sudul Rusiei și Moldova (teritoriul iasilor, în Ungaria, la vest de Budapesta, e indicat pe harta reproducă de Nemeth, Jassen, 8; documentar, ei sunt atestati în Ungaria în 1318, Id., 1.c., p.6)

Alanii se stabilesc în Pannonia in sec al V-lea e.n. și sunt deosebiți de aceia veniți în Ungaria în sec. al XIII-lea, în tovarasia cumanilor.”

TEXT NeCENZURAT „La pagina 916, se afla si dictionarul limbilor turcice! Probabil ca autorul a considerat irelevantă folosirea cuvintelor turcice fata de ponderea cuvintelor de origine latina, slava veche si limbi balcanice deoarece a luat in discutie un total de 18 cuvinte din care unul singur de origine cumană Jaasi!

Acstea sunt (nu am caracterele care trebuie, folosesc asemanatoare): bulya, bulyur, ciorba, efendiler, jassi, kalabalik, katan, katanler, mamaliga, oluk, ongl, ogur, oguz, on-kol, pita, soba, uluk, urda. (pag.916-917) Pentru a contracara (oare e de meserie?) această postare, autorul introduce un lung text, în limba maghiară, concuzionând: „Deci dupa cum se vede mai sus, Ciobanii (Çoban) erau un trib turcic cuman de pe Don”! Măi să fie, te-apucă răsul! Cum ajunseră milenarii noștri păstori dacici din Sohodol, neam de trib turcic!

12. <http://topesti.trei.ro/opinii/diverse/ciberferma.htm>

13. Nu numai forumurile dar și unele site-uri sunt conduse de impertinenți paranoici. Site-ul pozițiisexuala a trimis e-mail de abonare la „newsletterul” lor... mănăstirilor! Asemenea practici, numai de la niște dezaxați mintal pot veni!

14. Ibidem 1

15. [Neagu Djuvara, Iarăși despre Negru Vodă și «Descălecătoare» în „Magazin istoric”, nr. 8 / 2000](#)

16. Ibidem 1, pag. 12

17. Ibidem 1, pag. 10

18. Act de danie dat de Ladislau al IV-lea la 8 ian. 1285

19. Act de danie - Carol Robert - 26 iulie 1324

20. Cronica pictată de la Viena, de G. Popa Lisseanu, referitoare la Campania lui Carol Robert de Anjou și bătălia de la Posada

21. Ionuț Țene * Neagu Djuvara și varianta cumană a întemeierii Țării Românești, Monitorul Cultural, ianuarie 2008

22. Ibidem 1, pag. 12

23. Act din 3 mai 1549, când Mircea Ciobanul întărește unor boieri satul Hirisesti pe Gilort si munții din jur, arătând ca „am văzut domnia mea si alta carte de la mâna lui Negru Voievod cel Bătrân”

24. Isidor din Sicilia: « Pe la 149 î.Hr. peste ținuturile de la nord (Peninsula Balcanică) domnea regele Barsaban »; Iordanes (sec. 6) despre familia Zarabilor: « o tulpină veche, glorioasă, avută și puternică, din care se alegeau, după o ordine stabilită, regii și marii sacerdoți ai dacilor ».; Geograful Ravena numește poporul aflat în nordul Scythiei Mari, bassarini.; La 1444 istoricul bizantin grec Demetrios numește pe Dan Vodă «fiul lui Saraba » când Basarabii se afirmaseră deja întemeietori ai Țării Românești.

25. Ibidem 12

26. Ibidem 1, pag. 140-141

27. N. Iorga * Scrieri istorice, vol. I, Ed. Albatros, 1971, pag. 139-146

28. Mă îngrozesc povestind!

29. Ibidem 1, pag. 141

30. Ibidem 24, pag. 144

31. Ibidem

32. A.D. Xenopol * Istoria românilor din Dacia Traiană, vol. II, cap. II pag. 71, tipo-litografia H. Goldner, Iasi, 1889

33. Periplul monografic, Mihai Stăncioiu, Matei Constantin Doru * Lung îi drumu' gorjului, editura APP 1993

34. Ibidem 24, pag. 144-145

35. Cf. Motogna, în Rev. Ist., IX, p. 29, unde dă lista tuturor mențiunilor despre românii ardeleni din sec. al XIII-lea. E curios că până între 1222-4 li se zice, ca de latinii din Constantinopol, *Blacci*, nu Olachi. Tot numai Andrei vorbește de țara lor.

36. Yuri Stoyanov * Tradiția ascunsă a Europei, editura Polirom, 1999, pag. 151

37. Ibidem 1 pagina 66

38. Ibidem 1, pag. 67

39. Observați cum neagă dânsul cu acele ghilimele, că ar mai fi fost români pe meleagurile noastre?

40. Ibidem 1, pag. 67

41. Acest fond cuprinde termeni pentru noțiunile fundamentale legate de viață, de mediu, de religie, de preocupările zilnice, de acțiunile practice.

42. Ion Bulei * „O istorie a românilor“, Ediția a III-a revăzută, Editura Meronia, București, 2007

43. Limbaj tip wikipedia: „mai căutați și dvs. prin listele bibliografice, ca să dați de greii domeniului, căutați-vă niște conferențieri universitari, măcar din Craiova, dacă nu din București“ Mai grei decât C.A. Rosetti, Sorin Paliga, Florin Curta vezi bine, erau ei, vajnicii wikipediști autopuși acolo ca să ne dea lecții!

44. Sorin Paliga * Influențe romane și preromane în limbile slave de sud“, se poate descărca de la http://egg.mnir.ro/pdf/Paliga_InflRomane.pdf

45. <http://egg.mnir.ro>

46. Al. Rosetti * Istoria limbii române I - de la origini până la începutul sec al XVII-lea, Editie definitiva, Editura Științifică și Enciclopedică, 1986, pagina 172

47. [http://ro.wikipedia.org/wiki/Discuție:Cumani și pecenegi în Țara Făgărașului](http://ro.wikipedia.org/wiki/Discuție:Cumani_și_pecenegi_în_Țara_Făgărașului)
[http://ro.wikipedia.org/wiki/Discu%C5%A3ie:Cumani %C5%9Fpecenegi %C3%AEn %C5%A2ara F%C4%83g%C4%83ra%C5%9Fului](http://ro.wikipedia.org/wiki/Discu%C5%A3ie:Cumani_%C5%9Fpecenegi_%C3%AEn_%C5%A2ara_F%C4%83g%C4%83ra%C5%9Fului)

48. Ibidem 37

49. Ibidem 12

50. <http://www.geocities.com/ntomoniu/tismana/basarabi/index.htm>

51. În actul de danie dat de Ladislau al IV-lea la 8 ian. 1285 se spune: „... iar voievodul Litovoi, împreună cu frații săi, în infidelitatea sa, ocupase pentru sine o parte din regatul nostru existentă dincolo de munți...“. Deci n-au luptat numai voievozii Litovoi și Bărbat prin expresia „frații săi“

înțelegând și pe voievodul Seneslau, poate au luptat și cneazul Ioan, poate și cneazul Farcaș din Transilvania dar aceștia nu aveau nici unul forță armată ci doar gardă.

52. <http://freepages.genealogy.rootsweb.com/~jamesdow/s088/f606797.htm>

53. ibidem 38

54. Mihai Stăncioiu, Matei Constantin Doru * Lung îi drumu' gorjului, editura APP 1993

55. http://sitemaker.umich.edu/mladjev/files/bulgarian_rulers.pdf

56. Ibidem 37

57. Ibidem 1, pag. 120, pct.4

58. Gr. G. Tocilescu, Raporturi asupra câtorva mănăstiri, schituri și biserică, București, 1887, p.60, unde publică pisania mănăstirii Tismana pusă la anul 1565 de vel-vornicul Nedelco, o reproducere a celei vechi unde sta scris clar „lù Radul Voevod“.

59. Ibidem 50

60. Ibidem 15

ANEXE

Anexa 1. Părerii, ultimele noutăți

Un prim comentariu la cartea d-lui Neagu Djuvara – „Thocomerius – Negru Vodă” apărut la 23 iunie 07, pe site-ul <http://www.geocities.com/ntomoniu/tismana/basarabi/index.htm>

Spre deosebire de d-l Neagu Djuvara, eu am început să strâng documente, strict privitoare despre Basarabi și teritoriul de nord al Olteniei de azi, cam de prin anii 1974, ceea ce constituie un avantaj cercetând tema în toate fațetele ei. Am cumpărat toate cărțile care se legau de cercetarea mea și nu cred că mi-au scăpat mulți istorici necitiți. Trep-tat, asta-i istoria, am extins cercetarea și în teritoriile vecine, respectiv Banat, Hațeg, nordul Munteniei. În anul 2000 am început cercetarea și pe Internet. Am început să pun totul cap la cap, timp de trei ani și când am încheiat ceva demn de băgat în seamă, am construit site-ul acesta, în anul 2003.

Din păcate, după aceasta l-am abandonat! Nu interesa prea multă lume, iar ca să scoți azi o carte trebuie să... pui tu bani!

Cercetarea n-am abandonat-o însă iar cartea d-lui Djuvara este un nou prilej de a relansa cercetarea și mai profund! Și o voi relansa plecând tocmai de la datele pe care le folosește d-l Djuvara dar într-un alt scop pe care-l urmărește și dânsul de prin anii 1979: influența cumanilor în întemeierea țării românești!

Grea problemă pentru dânsul dacă timp de 28 de ani n-a mai găsit alte argumente în plus decât polemicile cu alți istorici din „Magazinul Istoric” al anilor 1979. Noile date istorice din recenta carte, arată o muncă demnă de remarcat, dar mai mult decât faptul că s-a găsit chiar domnia sa descendent după mamă din cumani nu aduce nimic nou demn de băgat în seamă pentru istorici. Decât să fie și mai mult sceptici! Istoricii au remarcat de la bun început influența minimă pe care cumani au avut-o cu oastea lor, puși în slujba... regatului maghiar ca întărire la amenințarea tătară!

Mai mult, citindu-l pe d-l Djuvara se înțelege că de fapt cumani dânsului nu semănau deloc cu un popor normal, legat de pământ, făcând agricultură și construind case. Erau ca nomazii care băntuiau, până și în epoca comunistă, de colo până colo cu căruțele lor cu corturi îndată ce la pagina 29 a cărții, d-l Djuvara ne descrie fuga cumanilor cu 10 mii de corturi spre sud, peste Dunăre și „alta spre Ungaria, a banului

Kuthen, cu 40 mii de corturi”, numărând „sute de mii de oameni, cu bărbați, femei, copii”.

Nici-o legătură cu oltenii din colibele ce împânzeau voievodatul lui Litovoi, popor așezat, legat de pământ, care ajuta și el cu propria sa oaste regatul maghiar, dar apărându-și țara și asigurând regatului maghiar flancul drept! Faptă prin care i s-a recunoscut, prin Diploma Ioaniților, nu numai propriul teritoriu dar și faptul că-l stăpânea demult.

Deci, studiind eu istoria Basarabilor, în unele privințe, am mult mai multe dovezi de a-l contrazice pe d-l Djuvara și a-i arăta adevărul!

De la bun început trebuie spus clar că identitatea Thocomerius = Negru Vodă e falsă!

Asta o știam demult iar cartea mai mult încurcă, d-l Djuvara băgând în carte un ghiveci de fraze, extrase din documente, total ne revelatoare care n-au nimic de-a face cu aceasta identitate.

Și tot de la bun început trebuie spus, că ipoteza d-lui Djuvara este una ca multe altele asemenea!

Pentru că identități diferite Negru Vodă găsim – încă nu le-am numărat exact dar o voi face în viitor cu detalii – la cel puțin 10 istorici de prestigiu! Eu însumi, urmărind să identific timp de vreo trei ani personajul, am crezut de cuviință că dacă tot sunt atâția istorici care zic că Radu Negru e un personaj real, să-l bag și eu în genealogia Basarabilor, dar în nici un caz după invazia tătară când cumani ajută regatul maghiar! Păi dacă tăvălugul tătar a distrus aproape complet oastea maghiară, rămânând răzleți circa 10-15 mii de oșteni, oare ce s-o fi ales din oastea cumanilor? I-am „făcut loc” lui Negru Vodă, și după multă ezitare, reluând datele de nenumărate ori, între anii 1215-1241. Revedeți pagina NEAMUL unde apare al 5-lea, dar s-ar putea să fie primul, ceilalți patru Basarabi sunt identificați de autori cu puțină credibilitate. Și atunci ar putea să fie el întemeietorul cum afirmă tradiția.

Cartea d-lui Djuvara m-a făcut însă să mă întorc la prima mea concluzie, aceea că, atunci când spunem că s-a „întemeiat țara” de către Negru Vodă trebuie să înțelegem că s-a întemeiat de un domnitor din negura vremii! Expresia, „țara e de pe vremea lui Negru Vodă”, nu înseamnă nimic altceva mai mult decât că a făcut-o un domnitor foarte demult, a cărui identitate nu se cunoaște!

Cine să fie acela? Unii istorici zic că ORICARE din cei pe care istoricii îi consideră întemeietor. Pentru că unii zic că întemeietor a fost Ioan Basarab, alții tatăl sau Tihomir căruia ungurii îi spuneau Thocomerius, ba alții că Litovoi și a sa Terra Litua au format prima formațiune prestatală cu oaste proprie, și încă, multe, multe alte ipoteze. Dacă se acceptă

acest lucru, Negru Vodă poate fi identificat cu oricare Basarab, depinde de contextul în care apare! Și toate părerile au sens, inclusiv a d-lui Djuvara cu precizarea ca Thocomerius e... Tihomir și atât! Adică tatăl lui Ioan Basarab.

Ultima variantă Radu I, voievodul de la Tismana, căruia și lui i se atribuie „Negru”, întărește și mai mult cele spuse mai înainte, N. Iorga precizând scopul adăugirii sintagmei „Negru”, pentru că, spune el, și bisericii de la Cozia i s-a atribuit „Neagră” ATRIBUTUL FIINDU-I ADĂUGAT DIN CAUZA VECHIMII BISERICII.

Odată lămurită chestiunea, e de discutat! Vorbim de stat sub primii Basarabi sau formațiune prestatală?

Si atunci, în funcție de răspunsul la această întrebare, găsim și primul întemeietor!

Cam astea ar fi concluziile mele la o primă lectură a cărții.

Dar o carte ca asta se citește cu creionul în mână și cu documentele alături!

Până atunci, las site-ul așa cum e! Dacă l-am „înviat” și eu în 2003 pe Negru Vodă al tradiției populare, să se vadă de ce am greșit, de ce l-am înviat, de ce le-am dat crezare și celorlalți, asemenea d-lui Djuvara, că Radu Negru e un personaj real!

În privința Radu-Negru, cuman, e supoziție respinsă de istorici la bun început, încă de când a apărut ea în anul 1979! Am citit și eu numeroase argumente contra iar cel mai simplu și clar este că despre Basarabi se vorbește cu mult înainte de venirea cumanilor.

Voi lua totuși cartea la studiu amănunțit cu toate că după mine, paginile 152-153 ne spun că concluziile sunt forțate, ca să nu spun mai mult!

D-I Djuvara însuși se contrazice! Iar argumentele dânsului fiind foarte ușor de combătut!

Să le luăm pe rând:

La punctul a) după deplasarea în „masă” a cumanilor înainte de invazia tătară „e logic să presupunem că un număr însemnat de cumani au rămas printre români”. Păi cum tot trăiau cumanii în corturi ca nomazii, s-au dus dracu’ domnule Djuvara! Au rămas cei legați de pământ. Apoi, printre comandanții cumanilor ar fi trebuit să fie și unul din neamul Thocomerilor, conducerile în aceea vreme erau preluate de urmași automat! Uite că Thocomer nu-i printre comandanții cumani! Ori n-am dat eu de paragraf! Și dacă era, Thocomer ar fi putut fi similarul lui Litovoi la stânga Oltului, plecând împreună cu cumanii! Dar nu era nici-un Thocomer, așa-i ziceau ungurii lui Tihomir, omul care aduce tiho=liniste

și mir=pace poporului său! Ca să fie clar lucrurile Tihomir a domnit între 1290 și 1310 și i-a urmat lui Seneslau care a domnit între 1247-1290. De ce am pune mai greu cuvântul d-lui Djuvara față de al multor istorici care afirmă clar ca ungurii se refereau la Tihomir?

La punctul b) cu toponimele „în număr mare”. Păi cât de mare? Mare poate fi și 20-30! Fără cifre statistice, fără un clasament, mare nu înseamnă nimic! Ca să spui că erau mulți cumani, luând în calcul doar numele, pentru ce mai avem arheologi, antropologi și mulți alți specialiști? Cercetarea multidisciplinară poate spune cam câți de mulți erau cumanii!

Mai avem și cercetările clerului. În afară de prof. dr. Ioan Păcurariu, contemporan cu noi, nu mai avem nimic! Nu se poate ca d-I Djuvara să ignore clerul, băgând în carte părerile unor istorici recent și de mână doua! Istoria evului mediu a fost scrisă în PRIMUL RÂND de clerici! Iar despre aducerea lui Nicodim de la Tismana de către Nicolae Alexandru pentru a construi Mănăstirea Tismana bastion al ortodoxiei nu se pomenește absolut nimic! Mai mult, d-I Djuvara pune accent mai mult pe catolicismul lui Nicolae Alexandru! E strigător la cer!

La punctul d) Thocomerius, tatăl lui Basarabă, trebuie asimilat cu legendarul Negru Vodă! Din datele prezentate nu reiese! Apoi nici dânsul în sinea lui nu crede că Negru Vodă e real de îndată ce spune „legendarul”

La punctul e) cu coborârea din Carpați a lui Negru Vodă. Nu prin descălecat de o zi se face țară, astea sunt povești! Fenomenul e unul complicat și durează secole!

La punctul f) d-I Djuvara face erori evidente: dintr-o dată cele patru argumente de mai sus, devin „opt argumente, așadar, în favoarea originii cumane a lui Negru Vodă și a lui Basarabă.”, ca să citez exact.

Dar la venerabila dânsului vârstă, se admite!

Cartea nu-i totuși de neluat în seamă, cu toate că prea seamănă cu nebunia tip „Codul lui Da Vinci”!

Voi reveni după un studiu mai aprofundat al cărții.

D-I Djuvara are dreptate: Basarabii au fost foarte puțin cercetați!

Poate de dânsul! Iar motivul îl reprezintă ura dânsului față de încercările nereușite ale boierilor craiovești de a se induce ideea că sunt urmașii Basarabilor.

Pentru asta nu trebuie să-i ignorăm însă pe primii întemeietori Basarabi, ignorându-ne propria istorie!

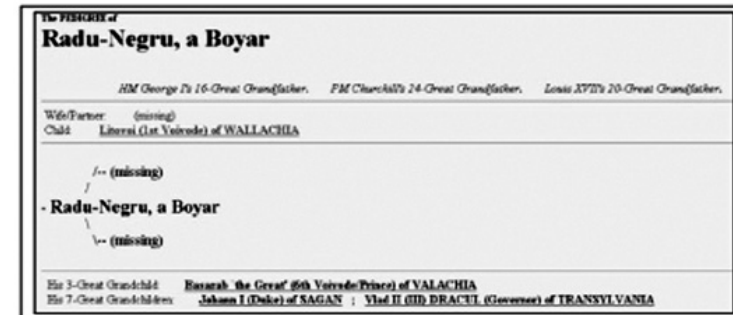
E un sacrilegiu greu de acceptat!

Anexa 2. Arborele genealogic al Basarabilor până la Mircea cel Bătrân, nepotul cuviosului Nicodim de la Tismana

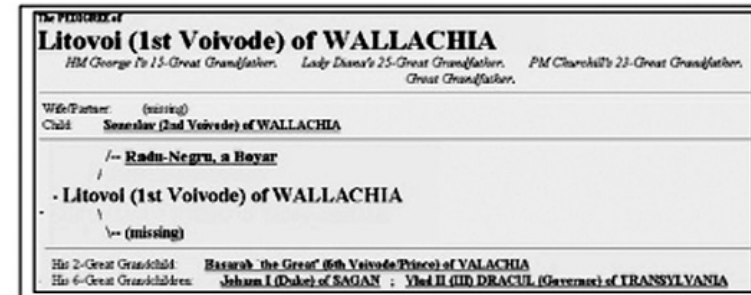
Imagine din arhiva site-ului www.manastireatistmana.ro

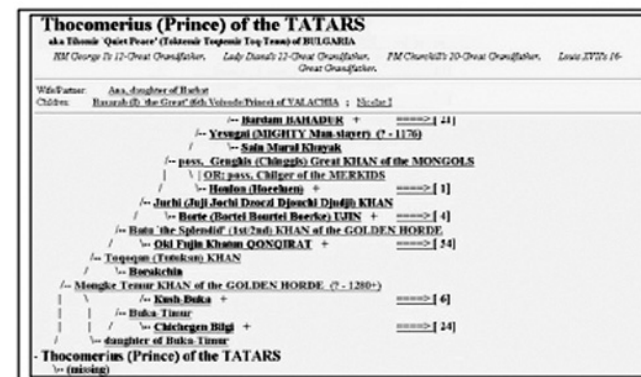
Anexa 3¹. Arbore Radu Negru

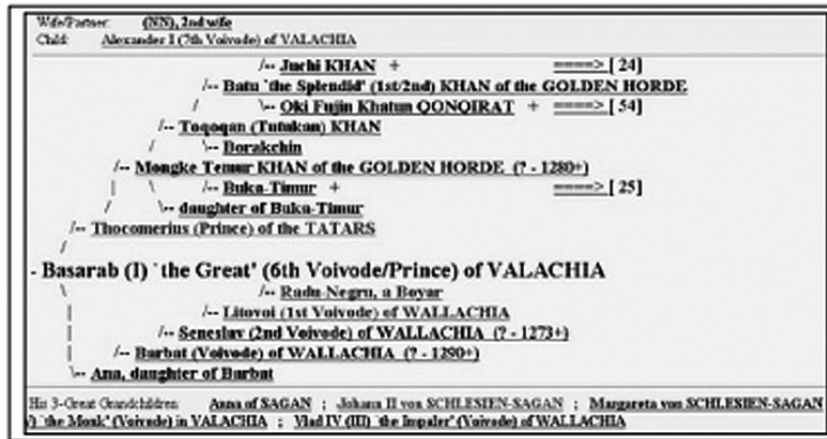
Anexa 4. Arbore Litovoi, cumnatul lui Tihomir, după Ana

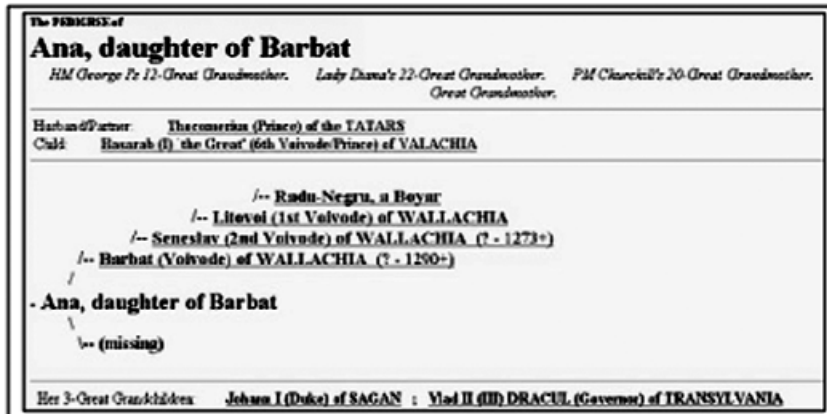
Anexa 5. Arbore Tihomir, tatăl lui Basarab, fiul lui Constantin Tiș

Anexa 6. Arbore Basarab

Anexa 7. Arbore Ana, fiica lui Bărbat, mătusa lui Basarab I

Notă:

1. Anexele 3-7, sunt preluate de pe site-ul:
<http://freepages.genealogy.rootsweb.com/~jamesdow/s088/f606797.htm>

APOLOGETUL CONTEMPORAN AL TISMANEI

Cunoscut prin câteva contribuții de o remarcabilă acribie ce ilustrează „monografismul local” recent, Nicolae N. Tomoniu – *apologetul contemporan al Tismanei* – și-a dezvoltat abilitățile în tematici înrudite și chiar a îmbrățișat perspective mai largi care acum se observă cu mai multă putere și produc efect. Câteva cercetări despre istoria mănăstirească, însoțite de revelații de documente unele inedite și, mai multe, uitate prea de tot repede, ca și un studiu despre Sf. Nicodim de la Tismana care, deși venerat în câmp religios, nu interesează decât puțin și sumar pe istoricul literaturii și pe studiosii bizantinismului de la noi, se adaugă unei opere care s-a arătat sporadic și a căpătat vizibilitate mai multă abia de curând. O mică investigație recentă, cu aspect polemic dar, de fapt, o analiză de ideologie a culturii, confirmă însușirile cărturărești deși nu este importantă prin erudiție (care, fiind inerentă, nici nu trebuie menționată) ci mai degrabă prin atitudine și opțiuni.

Căci studii precum „*Neamul întemeietor al lui Băsbărabă*” se scoboară, cu o cutezanță rară astăzi, în straturile obscure ale unui ideologism cu acțiune sistematică și nocivă unde sălășluiesc nu doar agenți ai descurajării și ațâțători ai unei nefericite patologii a neîncrederii ci și ingineri ai falsificărilor ce năzuiesc a impune viziunile lor uzurpatoare. Prin aceștia, nu doar tradiția și istoria verificabilă prin unități organice se încearcă a se schimonosi ci însuși faptul documentar atestabil, supus unui șir de contrafaceri cu scop definit. Desfășurările nu sunt întâmplătoare deși par simple opțiuni de studiu excesiv și de metodă greșită, însă de la „demitizările” unui Lucian Boia la „cumanismul” lui Neagu Djuvara este legătura între tăietorul de copaci din pădurea naturală și micurinistul ce altoiește – pe trunchi vechi și sănătos – tulpini nepotrivite, baroce și grotesci.

Reacția lui Nicolae N. Tomoniu este, de fapt, reacția clasei pozitive care, indiferent de epoci și de context, își găsește reazem în tradiția ireductibilă acolo unde *lumpen-intelectualitatea de viitură* nu poate pătrunde fiindu-i deopotrivă străină și in-inteligibilă. Aici răsună, în felul unui ecou ce ajunge – ca în veacul fanariot – pe plaiuri, în mănăstiri și în *cultura paralelă*, o direcție cu neputință de oprit ce ne-a dat însăși substanța noastră medulară care afirmă ofensiv identitatea.

SUMAR

1.1. INTRODUCERE	3
1.2. ASPECTUL PSIHOLIC	6
1.3. „LUPTA DE CLASĂ“ DJUVARISTĂ	8
1.3.1. Diversiunea numelui Cuman	11
1.3.2. Diversiunea djuvaristă a cercetării istoriei doar pe baza originii unor nume, se extinde pe Internet	17
1.4. NEAMUL LUI BĂSĂRABĂ ȘI LEGĂTURILE VALAHO- BULGARE-SÂRBE	22
1.5. CONCLUZIE LA SERIA I-a „NEAMUL ÎNTEMEIETOR AL LUI BĂSĂRABĂ“ - comentarii critice la cartea „Thocomerius - Negru Vodă“ de Neagu Djuvara	25
ANEXE	32
Anexa 1. Părerii, ultimele noutăți	32
Anexa 2. Arborele genealogic al Basarabilor până la Mircea cel Bătrân, nepotul cuviosului Nicodim de la Tismana	36
Anexa 3. Arbore Radu Negru	37
Anexa 4. Arbore Litovoi, cumnatul lui Tihomir, după Ana ...	37
Anexa 5. Arbore Tihomir, tatăl lui Basarab, fiul lui Constantin Tiș	37
Anexa 6. Arbore Basarab	38
Anexa 7. Arbore Ana, fiica lui Bărbat, mătușa lui Basarab I	38
ARTUR SILVESTRI: „APOLOGETUL CONTEMPORAN AL TISMANEI“	38